

27 Ιουνίου 1991

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Δ/στίς]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ Ν. ΠΑΝΑΓΙ-
ΔΗ, ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΝΑ ΥΠΟΒΑΛΕΙ ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛ-
ΜΑΤΟΣ ΚΑΙ/Η ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI
ΚΑΙ PROHIBITION

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ-
ΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 21.1.91 ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙ-
ΤΗΣΗ ΦΟΡΩΝ ΑΡ. 336/86.

(Αίτηση Αρ. 53/91).

5 Προνομιακά Διατάγματα — Αίτηση για παραχώρηση άδειας για κατα-
χώρηση αίτησης για έκδοση διατάγματος certiorari και prohibition
— Διάταγμα φυλάκισης για μη πληρωμή φόρων — Ισχυρισμός ότι
το διάταγμα εκδόθηκε κατόπιν δόλου και/ή απάτης, και κατά πα-
ράβαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης.

10 Εναντίον της Αιτήτριας εκδόθηκε στις 21.1.91 από Επαρχιακό
Δικαστή διάταγμα φυλάκισης 6 μηνών εκτός αν μέχρι την ορισμέ-
νη προθεσμία πλήρωνε τους οφειλόμενους φόρους της. Η Αιτή-
τρια, όπως ισχυρίσθηκε, είχε από τον Μάρτιο 1990 διευθετήσει με
15 την αρμόδια αρχή την πληρωμή των φόρων της με μηνιαίες δόσεις
£100 τις οποίες πλήρωνε. Εντελώς απροειδοποίητα ειδοποιήθηκε
από την Αστυνομία να συμμορφωθεί με το επίδικο διάταγμα. Ου-
δέποτε ειδοποιήθηκε για οποιαδήποτε δικαστική διαδικασία και
ουδέποτε εμφανίσθηκε στο Δικαστήριο. Καταχώρησε την παρούσα
20 αίτηση για άδεια καταχώρησης αίτησης για έκδοση διατάγματος
certiorari και prohibition ισχυριζόμενη ότι το διάταγμα φυλάκισης
ήταν προϊόν δόλου ή απάτης, διότι δολίως είχε αποκρυβεί από το
Δικαστήριο η διευθέτηση της αποπληρωμής με μηνιαίες δόσεις, και
ότι υπήρχε παράβαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης, διότι
δεν της δόθηκε η ευκαιρία να ακουσθεί από το Δικαστήριο.

Αποφασίσθηκε ότι

25 (α) Από την ενώπιό του Δικαστηρίου μαρτυρία δεν προέκυπτε
ότι το πρόσωπο που έκαμε την ένορκη δήλωση βάσει της οποίας
εκδόθηκε το επίδικο διάταγμα γνώριζε την υπαρξη της συμφωνίας
αποπληρωμής με μηνιαίες δόσεις, και γι' αυτό η Αιτήτρια δεν είχε
αποδείξει εκ πρώτης όψεως υπόθεση για τον πρώτο λόγο που επι-
καλείτο.

30 (β) Η έκδοση διατάγματος φυλάκισης με βάση το άρθρο 9(4)
του περί Εισπράξεως Φόρων Νομου, 1962, αποτελεί το τελικό στά-
διο μιας εξελεικτικής πορείας για την καταναγκαστική εισπράξη

φόρου, που αρχίζει με την κλήση του οφειλέτη ενώπιο του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 9(1) του Νόμου για να διεξαχθεί έρευνα σχετικά με την ικανότητά του για πληρωμή. Κατά συνέπεια, αν ευσταθεί ο ισχυρισμός της Αιτήτριας ότι εκδόθηκε διάταγμα φυλάκισής της δυνάμει του άρθρου 9(4) του Νόμου, χωρίς να έχει προηγηθεί η διαδικασία του άρθρου 9(1), προκύπτει θέμα παράβασης των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης και εκ πρώτης όψεως υπόθεση για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διατάγματος certiorari και prohibition.

Η αίτηση επιτράπηκε. 10

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

R. v. Gillyard [1828] 12 Q.B.D. 527, E.R. 965.

In re Charalambous (1985) 1 C.L.R. 746.

Rex v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal, Ex parte Shaw [1952] 1 K.B. 338. 15

In re Mouskos (1977) 1 C.L.R. 100.

R. v. West Sussex Quarter Sessions [1973] 3 All E.R. 289.

R. v. Crown Court at Knightsbridge [1985] 2 All E.R. 497.

Attorney-General and another (No.2) v. Savvides (1979) 1 C.L.R. 349. 20

In re Panaretou (1972) 1 C.L.R. 165.

In re Philippou (1986) 1 C.L.R. 568.

In re Georghiou (1986) 1 C.L.R. 413.

In re L.P. Loucaides Ltd. (1986) 1 C.L.R. 154.

In re Theodoulou (Appl. No. 87/90 dated 8.6.90). 25

In re Efstathiou (1987) 1 C.L.R. 494.

In re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250.

Αίτηση.

Αίτηση από την Πολυξένη Ν. Παναγίδου για άδεια να υποβάλει αίτηση για έκδοση εντάλματος και/ή διατάγματος Certiorari και Prohibition αναφορικά με διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στην Αίτηση Φόρων 30

Αρ. 336/86 ημερ. 21.1.91.

Μ. Σταματάρης, για την αιτήτρια.

Cur. adv. vult.

5 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Την 21η Ιανουαρίου 1991, Δικαστής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας εξέδωσε διάταγμα φυλάκισης της αιτήτριας για περίοδο 6 μηνών εκτός αν πλήρωνε μέχρι την 30η Απριλίου 1991 οφειλόμενους φόρους. Παραθέτω το πρακτικό του Δικαστηρίου.

10 "Ημερομηνία: 21.1.91

15 Αφού ανάγνωσα την ένορκο δήλωση ημερομηνίας 18.1.91 εκδίδεται διάταγμα φυλακίσεως του καθ'ου η αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 9(4) του Περί εισπράξεως φόρων Νόμου του 1962 (Ν. 31/62) για περίοδο 6 μηνών εκτός εάν μέχρι την 30.4.91 πληρώσει τα οφειλόμενα ποσά, τόκους και έξοδα.

Επαρχιακός Δικαστής"

20 Η αιτήτρια ζητά άδεια για την καταχώριση αίτησης για διατάγματα certiorari και prohibition προκειμένου να ακυρωθεί και να μη εκτελεσθεί το πιο πάνω διάταγμα, για δυο λόγους:

25 Σύμφωνα με τον πρώτο, το διάταγμα εκδόθηκε "κατόπιν δόλου και/ή απάτης" ή με βάση ψευδή ένορκη δήλωση και/ή απόκρυψη των πραγματικών γεγονότων. Σύμφωνα με το δεύτερο το διάταγμα εκδόθηκε κατά παράβαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης.

30 Συνοψίζω τον ισχυρισμό της αιτήτριας. Την 19η Μαρτίου 1990 πήρε ειδοποίηση από το Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων με την οποία εκαλείτο να πληρώσει μέσα σε δεκαπέντε μέρες οφειλόμενους φόρους. Επισκέφθηκε το Γραφείο του Τμήματος Εσωτερικών Προ-

σόδων, όπου έγινε διευθέτηση με κάποιο Φρίξο Παπαδάκη σύμφωνα με την οποία θα εξοφλούσε την οφειλή της με μηνιαίες δόσεις των £100.- από την 1η Μαΐου 1990. Από τότε πλήρωνε κάθε μήνα το ποσό των £100. Η αιτήτρια επισύναψε τις σχετικές αποδείξεις πληρωμής. Εντελώς απροειδοποίητα, συνεχίζει η αιτήτρια, την 21η Μαρτίου 1991 πήρε ειδοποίηση από τον Αστυνομικό Σταθμό Στροβόλου σύμφωνα με την οποία, εκτός αν εντός 7 ημερών συμμορφωνόταν με ένταλμα του Δικαστηρίου για την πληρωμή "προστίμου", όπως περιγράφεται, ανερχομένου σε £1.916,31 θα υπόκειτο με βάση διαταγή του Δικαστηρίου σε σύλληψη και φυλάκιση. Επισημαίνει η αιτήτρια πως, όπως διαπιστώνεται, από το πρακτικό του Δικαστηρίου, της είχε παραχωρηθεί προθεσμία αποπληρωμής μέχρι την 30η Απριλίου 1991 την οποία η ειδοποίηση που πήρε φαίνεται να σύντμησε εντελώς ανεξήγητα. Δεν είναι όμως αυτή η ουσία του παραπόνου της αιτήτριας και θα παρακάμψω αυτή την, ανησυχητική πάντως, λεπτομέρεια.

Είναι η θέση της αιτήτριας πως ουδέποτε ειδοποιήθηκε για οποιαδήποτε δικαστική διαδικασία, πως ουδέποτε εμφανίστηκε στο Δικαστήριο γι' αυτό το θέμα και πως πληροφορήθηκε τα διατρέξαντα αφού πήρε την ειδοποίηση της 21ης Μαρτίου 1991. Διαπίστωσε, λοιπόν, πως το Δικαστήριο στην απουσία της στηρίχτηκε στην ένορκη δήλωση κάποιου Ανδρέα Ευθυμίου και εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Είναι ο ισχυρισμός της ότι δόλια αποκρύφθηκε η συμφωνία της με τον Φρίξο Παπαδάκη που στο μεταξύ είχε αφυπηρετήσει και ότι, με τον τρόπο αυτό, εξαπατήθηκε το Δικαστήριο.

Συνέχισε να πληρώνει το ποσό των £100 το μήνα και εκφράζει την ανησυχία της μήπως, εξαιτίας της αδυναμίας της να πληρώσει διά μιας όλο το ποσό, φυλακιστεί πράγμα που, μαζί με τα άλλα, θα οδηγήσει και στην απόλυσή της από τη Δημόσια Υπηρεσία. Όπως βεβαιώνει με δική του ένορκη δήλωση ο σύζυγος της, δικηγόρος κ. Ν. Παναγίδης, οι αρμόδιοι του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, μεταξύ των οποίων και ο κ. Α. Ευθυμίου προς τους οποίους έκαμε διάβημα, απλώς του είπαν ότι το Τμήμα

5 τους είχε απόλυτη ανάγκη χρημάτων και ότι οι πράξεις κ. Φρ. Παπαδάκη δεν τους δέσμευαν. Για να συμπληρωθεί η εικόνα, σημειώνω πως η αιτήτρια με αίτησή της στο Επαρχιακό Δικαστήριο, εξασφάλισε δίμηνη αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης προκειμένου να αποφύγει, όπως αναφέρει, την άμεση φυλάκιση της και ότι καταχώρισε την παρούσα αίτηση αμέσως πριν από την εκπνοή της περιόδου αναστολής.

10 Αλόσπαση απόφασης με απάτη ή ψευδορκία. Ανάμεσα στις περιπτώσεις που ενεργοποιούν την εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου για την έκδοση διατάγματος certiorari, περιλαμβάνεται και εκείνη κατά την οποία η δικαστική απόφαση είναι το προϊόν απάτης ή ψευδορκίας. (Βλ. *R. v. Gillyard* [1828] 12 Q.B.527, ER 116, Q.B.D., 965 *In Re Charalambous* (1985) 1 CLR 746.

20 Η αιτήτρια ισχυρίζεται πως από την ίδια την δικογραφία προκύπτει εμφανώς ότι η απόφαση του Δικαστηρίου αποσπάστηκε με "δόλο και/ή απάτη και/ή ψευδή ένορκη δήλωση". Τίποτε από το περιεχόμενο της δικογραφίας που βρίσκεται ενώπιόν μου είναι δυνατό να θεωρηθεί ως αποκαλυπτικό των όσων ισχυρίζεται η αιτήτρια. Όσα εμφανίζει η αιτήτρια να είναι σχετικά, περιέχονται στις δυο ένορκες δηλώσεις που συνοδεύουν την αίτησή της.

25 Εφόσο προβάλλεται ισχυρισμός για απάτη ή ψευδορκία αλλά, σημειώνω παρενθετικά, και για παράβαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης, όχι μόνο είναι επιτρεπτή, αλλά ανάλογα με την περίπτωση, είναι και απαραίτητη η προσαγωγή μαρτυρίας. (Βλ. *Rex v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal, Ex parte Shaw*, [1952] 1 K.B. 338, *In re Antonis Mouskos* (1977) 1 CLR 100. Στην υπόθεση *R. v. West Sussex Quarter Sessions* [1973] 3 All E.R. 289 εξηγήθηκε η διαφορά μεταξύ της περίπτωσης κατά την οποία αποκαλύπτεται εκ των υστέρων νέα μαρτυρία που θα ήταν δυνατό αν προσαγόταν κατά τη δίκη να οδηγούσε σε διαφορετική απόφαση και της περίπτωσης της εμφάνισης μαρτυρίας που δείχνει ότι η απόφαση αποσπάστηκε με απάτη ή ψευδορκία. Η πρώτη περίπτωση βρί-

σκεται έξω από το πεδίο που καλύπτει η εξουσία για έκδοση του προνομιακού διατάγματος. Στη δεύτερη περίπτωση, η μαρτυρία ανατρέχει στην ίδια την διαδικασία που οδήγησε στην προσβαλλόμενη απόφαση την οποία και μολύνει. Γενικά, όπως αναφέρθηκε, είναι θεμελιωμένο πως η εξουσία για την έκδοση διατάγματος certiorari περιορίζεται στις περιπτώσεις στις οποίες καταφαίνεται ότι υπήρξαν ελαττώματα ή παρατυπίες τέτοιας φύσης που να μολυναν τη διαδικασία που οδήγησε στην προσβαλλόμενη απόφαση. 5 10

Πρέπει να σημειωθεί πως δεν είναι σε κάθε περίπτωση που η αποκάλυψη απάτης ή ψευδορκίας μολύνει με τον τρόπο αυτό τη διαδικασία και οδηγεί στην ακύρωση της απόφασης. Χρειάζεται να αποδεικνύεται ότι η απόφαση ήταν οπωσδήποτε το αποτέλεσμα της απάτης ή της ψευδορκίας. (Βλ. *R. v. Crown Court at Knightsbridge* [1985] 2 All ER 497). Είναι νομολογημένο πως δικαιολογείται η ακύρωση της απόφασης όταν προβάλλεται ισχυρισμός για απόσπαση της με απάτη ή ψευδορκία μόνο όταν αυτή είναι καθαρή και έκδηλη. (Βλ. *In Re Charalambous* (ανωτέρω). 15 20

Στην παρούσα περίπτωση κι αν παίρναμε ως δεδομένο ότι έγινε η συμφωνία για τμηματικές πληρωμές όπως ισχυρίζεται η αιτήτρια, δεν υπάρχει οποιοδήποτε στοιχείο που να δείχνει ότι το προσβαλλόμενο διάταγμα του Δικαστηρίου αποσπάστηκε με απάτη ή ψευδορκία. Δεν υπάρχει οτιδήποτε που να δείχνει ότι ο κ. Στ. Ευθυμίου, όπως φαίνεται να είναι το σωστό του όνομα, γνώριζε όταν κάμμε την ένορκη δήλωση πάνω στην οποία στηρίχτηκε το Δικαστήριο την ύπαρξη τέτοιας συμφωνίας. Το γεγονός ότι η αιτήτρια εμφανίζεται να πλήρωνε μηνιαίες δόσεις δεν είναι από μόνο του αποκαλυπτικό τέτοιας συμφωνίας. Πολύ λιγότερο δεν έχει φανεί ότι σκόπιμα δεν αποκαλύφθηκε η κατά τον ισχυρισμό της αιτήτριας συμφωνία για να εξαπατηθεί το Δικαστήριο. Αλλά και με την υπόθεση ότι η συμφωνία ήταν γνωστή στον κ. Στ. Ευθυμίου, όσο και αν το ενδεδειγμένο θα ήταν να αποκαλυφθεί, δεν θα ήμουν έτοιμος να δεχθώ ότι η μή αναφορά σ' αυτή μπορεί 25 30 35

να δημιουργήσει εκ πρώτης όψεως υπόθεση για απάτη ή ψευδορκία. (Βλ. *Attorney-General and another (No. 2) v. Savvides* (1979) 1 CLR 349. Με αυτά υπόψη, δεν χρειάζεται να επεκταθώ σε εξέταση των πιθανών επιπτώσεων πάνω στην κατάληξη της διαδικασίας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου αν αποκαλυπτόταν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας τέτοια συμφωνία.

Η αιτήτρια δεν απόδειξε εκ πρώτης όψεως υπόθεση σε σχέση με τον πρώτο λόγο που επικαλείται.

10 Η παράβαση των αρχών της Φυσικής Δικαιοσύνης. Δεν χρειάζεται να επεκταθώ σ' ότι αφορά την εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου να εκδίδει προνομιακά διατάγματα όπως αυτά που ζητά η αιτήτρια στις περιπτώσεις που διαπιστώνεται παράβαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης. Είναι αρκετό να σημειώσω πως αποτελεί κλασική περίπτωση τέτοιας παράβασης η μή παροχή στον επηρεαζόμενο της ευκαιρίας να ακουστεί, όταν από τη φύση της διαδικασίας του αναγνωρίζεται αυτό το δικαίωμα. (Βλ. μεταξύ άλλων *In Re Panaretou* (1972) 1 CLR 165, *In Re Antonis Mouskos* (1977) 1 CLR 100, *In Re Philippou* (1986) 1 CLR 568, *In Re Georghiou* (1986) 1 CLR 413, *In Re L.P. Loucaides Ltd* (1986) 1 CLR 154, 458.

25 Το προσβαλλόμενο διάταγμα εκδόθηκε, όπως σημειώνεται στο πρακτικό του Δικαστηρίου, δυνάμει του άρθρου 9 (4) του περι Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1962 (Ν. 31/62).

30 Είναι αρκετό για τους σκοπούς αυτής της διαδικασίας να σημειώσω πως η παράγραφος 4 του άρθρου 9 που αναφέρεται στην εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει τη φυλάκιση του οφειλέτη, αποτελεί το τελικό στάδιο μιας εξελικτικής πορείας καταναγκαστικής εισπραξης οφειλόμενου φόρου με δικαστικά μέτρα, το θεμέλιο της οποίας βρίσκεται στην παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου. Το άρθρο 9 (1) του Νόμου προβλέπει την κλήση του οφειλέτη και την διενέργεια έρευνας αναφορικά με τα μέσα διαβίωσης του και παρέχει στο Δικαστήριο την εξουσία να εκδώσει δια-

ταγή για την πληρωμή του οφειλόμενου ποσού είτε παρα-
 χρήμα είτε με δόσεις. Ακολουθούν, σε περιπτώσεις παρά-
 λειψης καταβολής του οφειλόμενου ποσού ή οποιασδή-
 ποτε δόσης, η προσπάθεια είσπραξης του ποσού, πάντα με
 διαταγή του Δικαστηρίου, με πώληση κινητής ή ακίνητης 5
 περιουσίας του οφειλέτη. Είναι στο τέλος και εφόσον δεν
 βρεθεί επαρκής κινητή ή ακίνητη περιουσία που το Δικα-
 στήριο μπορεί να διατάξει τη φυλάκιση του οφειλέτη. Ορι-
 σμένες πτυχές της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 9
 του Νόμου 31/62 εξετάστηκαν στις υποθέσεις *In Re* 10
Rousias Co (1981) 1 CLR 703 και *In Re Σταυρής Θεοδού-
 λου* (Αίτηση Αρ. 87/90 της 8ης Ιουνίου, 1990).

Αν πραγματικά, όπως ισχυρίζεται η αιτήτρια, εκδόθη-
 κε το διάταγμα για τη φυλάκιση της χωρίς να ακολουθηθεί
 η διαδικασία του άρθρου 9(1) και επομένως, ενδεχομένως 15
 μαζί με άλλα, χωρίς να της δοθεί η ευκαιρία να ακουστεί,
 προκύπτει θέμα παράβασης των αρχών της φυσικής δικαι-
 οσύνης. (Βλ. *In Re Efstratiou* (1987) 1 CLR 494). Το πρα-
 κτικό του Δικαστηρίου που βρίσκεται ενώπιόν μου δεν
 αναφέρεται σε οποιαδήποτε εμφάνιση. Αμέσως μετά την 20
 ημερομηνία ακολουθεί η απόφαση του Δικαστηρίου. Κάτω
 από αυτές τις συνθήκες δικαιολογείται η παραχώρηση της
 αιτούμενης άδειας. Η ένορκη δήλωση του κ. Στ. Ευθυμίου
 δημιουργεί, όχι όμως καθαρά, την εντύπωση πως προηγή-
 θηκε της έκδοσης του προσβαλλόμενου διατάγματος άλλη 25
 δικαστική διαδικασία. Αναφέρεται μάλιστα και σε ανυ-
 παρξία κινητής ή ακίνητης περιουσίας της αιτήτριας που
 θα μπορούσε να πωληθεί για να εξοφληθεί η οφειλή.
 Αυτά, μαζί με κάθε άλλο σχετικό θέμα, θα διερευνηθούν
 μετά. Στο στάδιο αυτό ενδιαφέρει αν υπάρχει εκ πρώτης 30
 όψεως υπόθεση. Στο αρχικό ή προκαταρκτικό αυτό στά-
 διο, εφόσον αποκαλύπτεται συζητήσιμη υπόθεση, δεν
 χρειάζεται να εξεταστεί οποιαδήποτε μαρτυρία που ενδε-
 χομένως την αντικρούει. (Βλ. *In Re Kakos* (1985) 1 CLR 35
 250).

Τελικά, παρέχεται άδεια στην αιτήτρια να καταχωρίσει
 αίτηση για *certiorary* και *prohibition* επειδή αποκάλυψε εκ
 πρώτης όψεως υπόθεση για παράβαση των αρχών της φυ-

σικής δικαιοσύνης.

5 Συναφώς, δίδονται οδηγίες όπως η αίτηση καταχωριστεί μέσα σε 7 μέρες και όπως επιδοθεί στα ενδιαφερόμενα μέρη. Ενσταση θα μπορεί να καταχωριστεί μέσα σε 7 μέρες από την επίδοση της αίτησης. Στο μεταξύ, απαγορεύεται η εκτέλεση του διατάγματος της 21η Ιανουαρίου 1991 μέχρι την εκπνοή του χρόνου που έχει οριστεί για την καταχώριση της αίτησης και εφόσο καταχωριστεί η αίτηση, μέχρι την εκδίκασή της.

10 Η αίτηση ορίζεται για ακρόαση στις 16 Ιουλίου 1991 στις 8.45 π.μ.

Διαταγή ως ανωτέρω.